

ПРО КНИЖКУ «КОРОЛІВСТВО ПЛОТІ Й ВОГНЮ»

Чи сильніше кохання за помсту?

Зрада...

Усе, у що коли-небудь вірила Маківка, — обман, зокрема й чоловік, у якого вона закохувалася. Опинившись серед тих, хто бачить у ній символ жахливого королівства, вона не знає, ким є без покривала Діви. Однак Маківка *знає*, що найбільшу небезпеку для неї становить він. Темний. Принц Атлантиї. Він хоче, щоб вона йому опиралась, і вона більш ніж рада виконувати цей наказ. *Може, він і забрав її, та йому ніколи нею не заволодіти.*

Вибір...

Кастіл Да'Нір відомий під багатьма іменами та в багатьох подобах. Його брехня така ж спокуслива, як його дотик. Його істини такі ж чуттєві, як його укус. Маківка розуміє, що довіряти йому не слід. Вона потрібна йому живою, здоровою й неушкодженою для досягнення своїх цілей. Та лише за допомогою нього вона може домогтися бажаного — знайти свого брата Ієна й побачити на власні очі, чи не став він бездушним Вознесеним. Робота з Кастілом, а не проти нього несе певні ризики. Він досі спокушає її з кожним подихом, пропонуючи все, чого вона коли-небудь хотіла. Кастіл має на неї плани. Ці плани можуть подарувати їй неймовірну насолоду і завдати немислимого болю. Ці плани змусять її переоцінити всі свої уявлення про себе і про нього. Ці плани можуть несподіваним чином пов'язати

їхні життя, і до цього не готове жодне з їхніх королівств. І вона занадто відчайдушна, занадто спрагла, щоб опиратися спокусі.

Таємниця...

Однак в Атлантії, де чекають на повернення принца, зріє неспокій. Дедалі більше ширяться чутки про війну, і Маківка в центрі всіх цих подій. Король хоче передати з нею послання. Спусковики хочуть її смерті. Вовчени стають дедалі більш непередбачуваними. Атлантійці ж починають її боятися, тому що її вміння відчувати біль і емоції починають рости й посилюватися. Тут не обходиться без похмурих таємниць, тісно пов'язаних із кривавими гріхами двох королівств, які здатні на що завгодно, аби тільки приховати правду. Однак, коли земля починає труситись, а небеса — кровоточити, можливо, вже занадто пізно.

РОЗДІЛ 1

— Ми їдемо додому, щоб побратися, моя принцесо.

Тобто — «побратися»?

З ним?

Раптом я згадала всі ті дівчачі фантазії, які були в мене, перш ніж я дізналася, хто я така й чого від мене очікують, — мрії, породжені взаємною любов'ю моїх батьків.

У цих дитячих мріях ніколи не фігурувало освідчення, яке насправді й близько не було освідченням. А ще до них не входило освідчення за одним столом із купою незнайомих, половина з яких бажає мені смерті. І звісно, у цих мріях не було чи не найгіршого (і, можливо, найбожевільнішого) не-освідчення в королівстві від чоловіка, який тим часом тримає мене в полоні.

Можливо, в мене якесь захворювання мозку. Можливо, в мене галюцинації від стресу. Зрештою, мені ж довелось осмислювати стільки болючих смертей... Зіткнутися з його зрадою. А ще я щойно дізналася, що родом з Атлантиї, королівства, яке все життя вважала коренем зла і трагедії своєї землі. Галюцинації від стресу здавалися набагато правдоподібнішою причиною, ніж те, що відбувалося насправді.

Я тільки й змогла, що витріщитися на значно більшу за свою долоню, яка тримала мене за руку. Шкіра в Кастіла була трохи темніша, ніж у мене, наче поцілована сонцем. Оскільки він роками орудував мечем зі смертоносною, граційною точністю, його долоні стали мозолистими.

Він підніс мою руку до непристойно зграбних і повних вуст. До губ, що одночасно були м'якими й невблаганно твердими. До губ, що випускали в повітря прекрасні слова й шепотіли гарячі, лихі обіцянки, майже торкаючись моєї оголеної шкіри. До губ, що вшановували численні шрами, якими були всіяні моє тіло й лице.

До губ, які також вдавалися до кривавої брехні.

Тепер ці уста притупилися до вершини моєї долоні в жесті, який я всього кілька днів чи тижнів тому з радістю

запам'ятала б навіки й уважала б вишукано ніжним. Мені були заборонені такі прості речі, як тримання за руки чи цнотливі поцілунки. Так само заборонялося бути жаданою чи відчувати жагу. Я вже давно змирилася з тим, що мені не пізнати цього на власному досвіді.

Доки не трапився він.

Я відірвала погляд від наших з'єднаних рук, від вуст, що вже вигиналися з одного боку в усміщці, від натяку на ямочку на правій щоці й від губ, що поволі розтулялися, зовсім трохи відкриваючи смертоносно гострі ікла.

Його волосся злегка торкалося карку й падало на лоба. Густі чорні пасма мали такий темний відтінок, що на сонці воно часто виблискувало синявою. Завдяки високим кутастих вилицям, прямому носу й гордому точеному підборіддю він часто нагадував мені великого граційного печерного кота, якого я одного разу побачила дитиною в палаці королеви Ілеани. Прекрасний, але лише як усі дикі, небезпечні хижакі. Коли я зазирнула йому в очі, що мали приголомшливий холодний бурштиновий відтінок, моє серце тьохнуло.

Я знала, що витріщилася на Гоука...

Я похопилась, і мої груди наповнилися холодом. Його звуть не так. Я навіть не знала: *Гоук Флінн* — це лише вигадана личина чи це ім'я належить людині, яку, швидше за все, вбили заради особистих даних? Я боялася, що останнє. Адже *Гоук* буцімто приїхав із Карсодонії, столиці королівства Соліс, із блискучими рекомендаціями. А втім, командувач вартових у Масадонії виявився прибічником атлантійців, спусковиком, тож це теж могло бути брехнею.

Так чи інакше, вартовий, який присягнувся захищати мене, не шкодуючи ні меча, ні життя, був вигадкою. Як і чоловік, що бачив, хто я така, а не лише *що* я таке. Діва. Обрана. *Гоук Флінн* був лише породженням уяви, достоту як оті дитячі мрії.

Насправді існував той, хто зараз тримав мене за руку: принц Кастіл Да'Нір. Його високість. Темний.

Над нашими з'єднаними руками дедалі сильніше вигинались його губи. Ямочка на правій щоці була чітко видима. Ямочка на лівій з'являлася рідко — лише від справжньої усмішки.

— Маківко, — промовив Кастіл, і всі м'язи в моєму тілі зіщулились. Я не знала, від чого напружилася: через те, що до мене звернулися на прізвисько, чи через його глибокий, музикальний голос. — Здається, я ще ніколи не бачив тебе такою приголомшеною.

З отетерілого мовчання мене вирвав глузливий блиск у його очах. Я вирвала руку, з огидою думаючи, що, якби він захотів мені перешкодити, то з легкістю міг би це зробити.

— Побратися?

До мене повернувся голос, хай і лише заради цього слова. Його очі зухвало заблищали.

— Так. Побратися. Ти ж знаєш, що це означає?

Не зводячи погляду з його очей, я стиснула руку, що лежала на дерев'яному столі, в кулак.

— Чому ти вирішив, ніби я можу не знати, що означає «побратися»?

— Ну, — безтурботно відповів він і підняв чашу, — ти повторила це слово так, ніби воно збиває тебе з пантелику. А позаяк ти Діва, я знаю, що ти жила... в тепличних умовах.

У мене запалав карк під кіскою — мабуть, став червоний, як моє волосся на сонці.

— Бути Дівою чи жити в тепличних умовах ще не означає бути дурною, — відказала я, помітивши, яка тиша запала за столом і в усій бенкетній залі, хоча там наразі було повно спусковиків і атлантійців. Усіх тих, хто був ладен убивати й гинути за чоловіка, на якого я дивилася з відвертою злобою.

— Ні. — Кастіл, трохи випивши, швидко мене оглянув. — Не означає.

— Проте я спантеличена.

Я відчула, як мого кулака торкнулося щось гостре. Швидко глянувши вниз, побачила те, чого раніше не помічала

через шок і стурбованість. Ніж. Із дерев'яним руків'ям і товстим зазубленим лезом, призначений для розрізання м'яса. То був не мій кинджал із кістки вовчена. Його я востаннє бачила у стайнях, і думка про те, що я, можливо, не побачу його більше ніколи, глибоко мене ранила. Той кинджал був більше ніж зброєю. Його мені подарував на шістнадцятиріччя Віктер, і це був мій єдиний зв'язок із чоловіком, що був не просто охоронцем. Він узяв на себе ту роль, яку мав би відігравати мій батько, якби був живий. Тепер же кинджал зник, а Віктер пішов із життя.

Був убитий тими, хто підтримував Кастіла.

А зважаючи на те, що останній кинджал, який опинився в моїх руках, я від душі встромила Кастілові в серце, я сумнівалася, що клинок із кістки вовчена скоро повернеться. Однак ніж для м'яса — це вже зброя. Доведеться задовольнитися ним.

— А що тут може спантеличити?

Він поставив чашу на стіл, і мені здалося, що його очі потеплішали, як тоді, коли йому бувало весело чи... чи він відчував певні речі, про які я вперто не хотіла думати.

Коли я притулила долоню до ножа для м'яса, мій дар прилинув до шкіри, вимагаючи, щоб я скористалася ним, оцінила Кастілові почуття. Мені вдалося заблокувати свої здібності, перш ніж вони встановили зв'язок із Кастілом. Я не хотіла знати, весело йому зараз чи... чи що там із ним. Мені було байдуже, що він відчуває.

— Як я вже сказав, принцесо, — продовжив принц, провівши довгим пальцем по вінцю келиха, — двоє атлантійців можуть побратися лише тоді, коли обидві половинки пари стоять на рідній землі.

Принцесо.

Це лагідне прізвисько — неприємне, та все ж дещо симпатичне — тепер набуло геть інакшого значення. У зв'язку з ним саме собою напрошувалося запитання: як багато Кастіл знав від початку? Він уже визнав, що здогадався, хто я, тієї ночі в «Червоній перлині», проте стверджував,